

ραγωγῇ ἢ παραγωγῇ κατὰ μάζας, βάσει προτύπων καλῶς μελετηθέντων, ἵνα καὶ ἡ χρησιμοποίησις τῶν προϊόντων ὑπὸ τῆς καταναλωτικῆς καθίσταται ἀπλουστερά.

Υ' Τὴν τεχνικὴν εἰδικεύσιν. Δι' αὐτῆς οἱ ἀπασχολούμενοι εἰς τὰς μηχανὰς ἀποκοτῶν γνώσεις ἀπαραίτητους διὰ τὴν ἀποτελεσματικωτέραν ἀξιοποίησιν τῶν. Ἡ ἐπιδιδωκομένη ἐν συνεχείᾳ κατ'ἀλλήλους προσαρμογὴ τῶν εἰδικευμένων ἐργατοτεχνιτῶν πρὸς τὰ τεχνικὰ μέσα ἀποτελεῖ παράγοντα συντελεστικὸν τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγικότητος.

Ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγικότητος ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν πτώσιν τοῦ κόστους παραγωγῆς. Ὅτι ἡ πτώσις τοῦ κόστους παραγωγῆς τελεῖ εἰς ἄμεσον συνάρτησιν μετὰ τὴν τεχνικὴν πρόδον ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν σύγκρισιν τῶν πραγματικῶν τιμῶν (ἀντιστοιχία εἰς χρόνον ἐργασίας) μεταξὺ προϊόντων ἐξειληγμένης τεχνικῆς παραγωγῆς καὶ ἐτέρων, τῶν ὁποίων ἡ παραγωγικὴ διαδικασία δὲν ἐσημείωσεν ἀξιόλογον τεχνικὴν πρόδον. Εἰς τὴν πρώτῃν κατηγορίαν ἀνήκουν τὰ βιομηχανικὰ προϊόντα, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἡ παραγωγὴ τῆς χειροτεχνίας καὶ πλείστον ὑπηρεσιῶν, ὡς τῆς ἐκπαιδεύσεως, τοῦ θεάτρου, τοῦ τουρισμοῦ καὶ τῶν προσωπικῶν ἐκδουλεύσεων. Τὰ προϊόντα τῆς γεωργίας ἐσημείωσαν ποικίλην ἐξέλιξιν ἐξ ἀπόψεως πραγματικῶν τιμῶν. Ἐντὸς 75 ἐτῶν, ἀπὸ τοῦ 1880 μέχρι τοῦ 1955, ἡ πραγματικὴ τιμὴ τοῦ σίτου ὑπερβιάσθη εἰς τὰ 10 ο), ἐνῶ ἡ πραγματικὴ τιμὴ τῶν γεωμήλων εἰς τὰ 40 ο). Εἰς τὴν πρώτῃν περίπτωσιν, δηλαδὴ, τὰ τεχνικὰ μέσα ἐχρησιμοποιήθησαν εὐρύτερον ἢ εἰς τὴν δευτέραν, καὶ οὕτω ὁ μισθὸς χρειάζεται νὰ ἐργασθῇ τὸ δέκατον τοῦ χρόνου, ὃν διέθετον ἄλλοτε, διὰ τὴν προμήθειαν τῆς ποσότητος σίτου, τὰ 40 ο), ὁμῶς τοῦ προτέρου χρόνου προκειμένου περὶ γεωμήλων.

Τὰ προκύπτοντα ὠφελήματα λογικὸν εἶναι νὰ μὴ ἰδιοποιούνται ἀποκλειστικῶς οἱ ἐπιχειρηματίαι, ἀλλὰ νὰ κατανέμονται ταῦτα μετὰ δυνάμει τῶν παρχυθέντων, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἢ ἐμμέσως συνετέλεσαν εἰς τὸ ἀποτελεσμα. Διὰ τοῦτο, ἡ σύγχρονος τάσις εἶναι νὰ ὠφελοῦνται ἐκ τῆς ὑψηλῆς παραγωγικότητος, πλὴν τῶν ἐπιχειρηματιῶν, οἱ ἐργάται (αὐξήσις μισθοῦ, μείωσις ὥρων ἐργασίας), ἡ καταναλώσις (ἐλαττώσις τιμῶν) καὶ τὸ κράτος (φορολογία). Τὴν τάσιν ταύτην προωθοῦν ἡ πολιτικὴ τῶν διαφορῶν κρατῶν καὶ δὴ τῶν προηγμένων οικονομικῶς, αἱ διδόμεναι κατευθύνσεις ἐκ μέρους διεθνῶν ὀργανισμῶν, ὡς τοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν καὶ τῆς Διεθνούς Ὀργανώσεως Ἐργασίας, αἱ ἐπαγγελματικαὶ ὀργανώσεις τῶν ἐργαζομένων κ. λ. Εἰς

τὴν οὐσίαν, ἡ ἀνωτέρω ἐπιζητούμενη κατανόμη τῶν ὠφελημάτων ἀποβαίνει τελικῶς ὑπὲρ τῆς μεγάλης μάζης τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον αὕτη ἀπολαμβάνει τὸν πλεονεκτήματὸς τῆς ὑψηλῆς παραγωγικότητος πολυλαπλῶς: ὑπὸ μορφήν αὐξήσεως τῶν μισθῶν, ὑπὸ μορφήν ἐλαττώσεως τοῦ χρόνου ἐργασίας, ὑπὸ μορφήν πτώσεως τῶν τιμῶν τῶν ἀγαθῶν, (ἥτις ἰσοδυναμεῖ μετὰ αὐξήσιν τῶν πραγματικῶν μισθῶν) καὶ, τέλος, ὑπὸ μορφήν δημοσίων ἔργων, οικονομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, χρηματοδοτούμενων διὰ τῆς ὑψηλῆς φορολογίας, ἥτοι τῆς μερίδος τοῦ κράτους εἰς τὴν ὑψηλὴν παραγωγικότητα.

Αἱ τελευταῖαι ἔρευναι ἀπέδειξαν, ὅτι συνεχῶς βελτιοῦνται οἱ πραγματικοὶ μισθοὶ τῶν ἐργατῶν καὶ ὁλον ἐαυθὲν ἡ συμμετοχὴ τῶν μισθωτῶν εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος τῶν διαφόρων χωρῶν, καὶ δὴ ἐν συνάρτησιν πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς τεχνικῆς ἐξέλιξεως.

Ὡς εἶναι φυσικόν, ἡ παραγωγικότης διαφέρει ἀπὸ χώρας εἰς χώραν, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τεχνικῆς ἐξέλιξεως (τεχνικὰ μέσα, τεχνικὴ ἐκπαίδευσις). Εἰς τὴν χώραν μας ἡ παραγωγικότης εἶναι χαμηλὴ, ὑπολειπόμενη σημαντικῶς τῆς στάθμης τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ καὶ τῶν χωρῶν τῆς Δ. Εὐρώπης ἡ παραγωγικότης, ὑψηλὴ ἐναντι τῆς Ἑλλάδος, ὑπολείπεται ἐκείνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἡ λίαν ὑψηλὴ παραγωγικότης ἐπιτρέπει μεγάλους μισθοὺς καὶ καλλιτέραν γενικῶς κατανομὴν τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος.

Ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγικότητος δὲν ἀκολουθεῖ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς οἰκονομίας. Εἰς τὴν δευτερογενεῖ παραγωγῇ, ὅπου αἱ τεχνικαὶ ἐπινόησεις ἐφαρμύζονται εὐρύτερον, ἡ παραγωγικότης προωθεῖται περισσότερο ἢ εἰς τὴν πρωτογενεῖ. Εἰς τὴν τριτογενεῖ παραγωγῇ ἡ ἀνῆδος τῆς παραγωγικότητος προχωρεῖ μετὰ βραδύτερον ρυθμὸν, ἀλλ' ἡ προοπτικὴ εἶναι εὐλόγων, μετὰ τὴν βαθμιαίαν ἐφαρμογὴν τῶν αὐτομάτων καὶ ηλεκτρονικῶν μηχανῶν εἰς τὸν τομέα τῆς κυκλοφορίας καὶ τῶν ὑπηρετιῶν.

Ἡ αὐξήσις τῆς παραγωγικότητος ἀποτελεῖ σήμερον κύριον μέλημα ὅλων τῶν χωρῶν, ἀνεξαρτήτως συστήματος κοινωνικῆς ὀργανώσεως καὶ βαθμοῦ οικονομικῆς ἀνάπτυξεως. Ὅχι μόνον αἱ ὑπανέπτυκτοι χώραι, ἀντιλαμβάνονται τὴν σημασίαν καὶ τοὺς ἀντικτύπους τῆς ὑψηλῆς παραγωγικότητος, φροντίζουσι νὰ δημιουργήσουν τὰς προϋποθέσεις προωθήσεως, ἀλλὰ καὶ αἱ προηγμένα χώραι ἐντείνουσι τὰς προσπάθειάς των διὰ τὴν ἐπίτευξιν ἀνωτέρας τοῦ τρέχοντος ἐπιπέδου παραγωγικότητος, δε-